

New
York Times
Bestseller

UKRADNUTÁ KRÁLOVNÁ

FIONA DAVISOVÁ

TATRAN

FIONA
DAVISOVÁ

UKRADNUTÁ
KRÁĽOVNÁ

TATRAN

Z anglického originálu Fiona Davis: The Stolen Queen,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dutton, An imprint of Penguin
Random House LLC, New York 2025,

preložila Marianna Bachledová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5548. publikácia a 213. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Daniela Šíňková

Jazykové redaktorky Ina Martinová, Beáta Beláková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Fiona Davis

Translation © Marianna Bachledová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1735-4

Mame

1. KAPITOLA

Charlotte

NEW YORK 1978

Schôdza personálu zodpovedného za Zbierku egyptského umenia v Metropolitnom múzeu sa mala začať o desiatej, takže zástupkyňa kurátora Charlotte Crossová prišla už o deviatej, aby kolegov pripravila na boj.

Takýto ruch na oddelení ešte nikdy nebol. Charlotte pred dvoma mesiacmi dohliadala na otvorenie Denderského chrámu, ktorý vyšklbli z brehov Nílu a znovu ho postavili v špeciálnej výstavnej sieni Metropolitného múzea so šikmou sklenenou stenou a výhľadom na Central Park. Nasledujúci mesiac malo byť Metropolitné múzeum poslednou zastávkou výstavy o kráľovi Tutanchamónovi, ktorá zopár rokov s veľkým úspechom putovala po celej Amerike. Vyhliadka, že sa do múzea zletia milióny návštevníkov, stresovala všetkých vrátane Charlottinho šéfa Fredericka, ktorý sa podstatne radšej uchádzal o priazeň sponzorov, než venoval logistike oddelenia.

Múzeum bývalo v pondelky zavreté, ale iba pre návštevníkov. Pondelky boli pre zamestnancov dňom, keď prebiehali zákulisné práce: predmety sa prenášali z jednej galérie do druhej, inštalovala sa samotná výstava alebo prebiehala kontrola stavu historických pamiatok a umeleckých diel. Po galériách sa túlali lampári a s natiiahnutými krkmi sledili po vypálených žiarovkách. Pondelok bol Charlottiným obľúbeným pracovným dňom, pretože múzeum vtedy pripomínalo súkromné ihrisko a personál mohol slobodne chodiť hore-dole bez

toho, aby sa ho niekto každú chvíľu vypytoval, kde nájde najbližšie toalety.

Začala v galérii, kde sa nachádzala trojmetrová štyritisíc rokov stará monumentálna socha sediaceho faraóna. Svalnatá postava s úzkym pásom a širokými plecami vyžarovala silu. Hoci mal faraón poškodenú tvár a pažu, vyzeral, akoby sa práve chystal urobiť čosi dôležité, napríklad vyhlásiť vojnu alebo rozsudok smrti.

Okolo sochy sa už zhromaždila skupina zamestnancov. Vedúci tímu a slubný sochár Joseph s očakávaním vzhliadol k blížiacemu sa Charlotte. „Ránko, šéfk.“

Charlotte mu kývla hlavou. „Chcela som vás upozorniť, že Frederick zvažuje presun sochy do galérie Denderského chrámu.“

Všetci jednohlasne zastonali. „Ale veď tento starec si tu hovie už od tridsiatych rokov,“ protestoval Joseph. „Je na to príliš krehký.“

„To som si pomyslela aj ja,“ odvetila Charlotte. „Ale včera v noci som nad tým rozmýšľala a možno by sa to predsa len dalo spraviť.“ Prešli si spolu celý proces, ktorý mal zahŕňať použitie mechanického zdviháka a niekoľkých starostlivo umiestnených polstrovaných prikrývk a popruhov, takže neistota v tíme ustúpila. Personál v Metropolitnom múzeu našťastie patrila medzi špičku vo svojom odbore, boli to naozajstní profesionáli, a Charlotte vedela, že nič nenechajú na náhodu.

V galérii s artefaktmi zo Starej ríše Charlotte odchytila techničku. „Denise, stále ma znepokojuje tá vlhkosť. Mohla by si sa dnes porozprávať so Stevom z oddelenia konzervácie, či by sa na absorpciu vlhkosti nedal použiť silikónový gél?“

„To je výborný nápad. Idem na to.“

Charlotte svoju pochôdzku dokončila tesne pred desiatou a zamierila k priestranej odpočinkovej zóne pred Denderským chrámom, kde stál uprostred skupiny tvorenej asistentmi kurátorov, manipulátormi, technikmi a konzervátormi Frederick.

„Treba nám prebrať toľko vecí, že ani neviem, odkiaľ začať.“ Frederick si jednou rukou prehrabol hustú hrivu a trochu potriasol hlavou, toto nervózne gesto značilo, že mu o chvíľu prasknú nervy. „Tú vlhkosť vo vitrínach musíme dostať pod kontrolu. Nevieť, koľkokrát to už opakujem, ale ak sa pod naším dozorom niečo stane zapožičaným historickým pamiatkam, jeden z vás si to odnesie. Nedovolím, aby sa z Metropolitného múzea smiala celá krajina. Denise? Dávate pozor?“

„Áno, pane,“ odvetila Denise výrazným altom. „Už som hovorila so Stevom z konzervačného. Podľa neho pomôže silikónový gél, do zajtra rána je to vyriešené.“

„Ach, ták.“ Frederick potiahol nosom. „A čo aktualizované informácie o rozpočte výstavy? Potrebujem vidieť, ako na tom sme.“

Administratívna pracovníčka hodila na Charlotte vďačný pohľad a oznámila mu: „Máte ho na stole.“

„Aha.“ Frederick sa odmlčal a kútiky úst mu ovisli, akoby ho usilovnosť vlastného personálu tak trochu sklamala. Prešiel pohľadom po zástupe a zastal na Josephovi, ktorý sa okamžite postavil do pozoru. „Joseph. Povieť vám niečo, čo sa vám vôbec nebude páčiť. Ste pripravený?“

Joseph prikývol.

„Monumentálna socha sediaceho faraóna bude počas trvania výstavy o kráľovi Tutanchamónovi presunutá do Denderského chrámu.“

Joseph bez mihnutia oka odpovedal: „Áno, pane. To zvládneme.“

„Vážne?“ spýtal sa Frederick vyšším hlasom. „Teda, nehýbalo sa s ním celé veky. Vážne si myslíte, že to zvládnete?“

„Jasnačka.“

„Tak dobre. To rád počujem.“ Znelo to, akoby sa o tom Frederick pokúšal presvedčiť sám seba.

Nálada v miestnosti sa citeľne uvoľnila. Zatiaľ to šlo dobre.

„Charlotte, spravila si už korektúru katalógu k výstave kráľa Tutanchamóna?“

Frederick trval na tom, že text katalógu k výstave napíše sám, čiže Charlotte strávila väčšinu predošlého týždňa jeho opravovaním, aby návštevníci, ktorí nevedia, čo je „kartuša“ alebo „Nová ríša“, neboli zmätení. „Máš ho na stole a zapracovala som aj pripomienky pána Lavigne.“

„Ty si to dala spripomienkovať aj riaditeľovi? No, tak potom je už asi všetko vybavené. Ach, počkajte, skoro som zabudol!“ Luskol prstami. „Jeden z našich sponzorov navrhol, že by sme mohli ako suveníry predávať šály s kráľom Tutanchamónom. Nancy, pozrite sa na to a zožňte mi do budúceho týždňa vzorky.“

Frederickova asistentka Nancy, drsná rozvedená žena z Queensu, svojho šéfa zvyčajne riadila pevnou rukou. Suveníry v popise práce nemala a Frederick to veľmi dobre vedel.

„Šály?“ zopakovala. „Tuším si ma s niekým pletiete. Ja nemám na starosti suveníry.“

„To ma nezaujíma,“ vyštekol na ňu a naširoko sa usmial. „To je všetko, priatelia.“ Frederick dvakrát tleskol a odklusal, očividne mu zdvihlo náladu, že sa mu podarilo pokaziť deň aspoň jednej osobe.

Charlotte podišla k Nancy, ktorá nie celkom nenápadne prevrátila oči. „Spojte sa s Wendy Metcalfovou, má na starosti výrobu textilu a dámskych odevov v obchode so suvenírmi z múzea,“ poradila jej Charlotte. „Povedzte jej, že som vás poslala.“

„Idem na to. Frederick má šťastie, že vás má, Charlotte Crossová. Už som mu išla povedať, kam si môže strčiť tie svoje šály.“

Charlotte zasvätila celý svoj pracovný život Metropolitnému múzeu, teda až na krátke pôsobenie v Egypte v mladosti. Zatiaľ čo jej kolegovia stúpali po kariérnom rebríčku a stávali sa hlavnými kurátormi múzeí, ona ostala zástupkyňou, jej kariéra sa zasekla a posledných pätnásť rokov v podstate upratovala po Frederickovi. Ten sa považoval za „tvorca nápadov“, čo znamenalo, že všetky detaily ostávali na jej pleciach. Zároveň však mala možnosť tie jeho nápady upraviť tak, aby oslovili návštevníkov múzea a aby ich personál dokázal ľahko realizovať. Čiže všetka zodpovednosť a žiadna pocta. Občas si pripadala skôr ako strážkyňa Frederickovho odkazu než ako zástupkyňa kurátora, ale svojich spolupracovníkov mala veľmi rada a tešila sa, že je obklopená najvzácnejšími historickými pamiatkami sveta.

V posledných mesiacoch však Charlotte čoraz častejšie premýšľala o svojom vlastnom odkaze. Pred pár rokmi sa bez toho, aby o tom niekomu povedala, pustila do skúmania odvážnej teórie o istej starovekej egyptskej panovníčke, ktorú moderní historici viac-menej zamietli. No teraz, po stovkách hodín dôkladného výskumu, mala Charlotte v rukáve niečo, o čom dúfala, že to všetko zmení. Po pätnástich rokoch života vo Frederickovom tieni možno Charlotte konečne dostala príležitosť zažiť.

Kancelárie administratívneho oddelenia sa skrývali za neoznačenými dverami na konci dlhej chodby jednej z galérií. Oproti veľkolepej zbierke pôsobili dosť úboho a Charlotte považovala za šťastie, že sa jej

ušla kója s výhľadom aspoň do vetracej šachty. Medzi jej povinnosti patrilo aj odpovedať na listy ľudí, ktorí si chceli overiť, či predmety nájdené na povale starej mamy náhodou nie sú staroveké egyptské pamiatky (podľa priloženej fotky väčšinou videla, že nie), vybavovala žiadosti o výpožičky z ostatných múzeí, pár hodín trávila v skladoch, kde kontrolovala zbierkové predmety, ktoré práve neboli vystavené, a pracovala na tom pekelnom katalógu k Zbierke egyptského umenia, kde sa nakoniec ocitnú všetky artefakty patriace do jej oddelenia. Začali ho písať v päťdesiatych rokoch 20. storočia a Frederick dúfal, že raz sa podarí vydať tretí zväzok, kde budú spracované všetky zbierkové predmety od dvadsiatej do tridsiatej dynastie, čo bol obrovský projekt.

Keď sa Charlotte posadila za stôl, všimla si, že vedľa opotrebovaného harmonikového priečinka na prasknutie plného poznámok a vedeckých štúdií leží veľká obálka z Egypta.

Charlotte posledné tri roky študovala komplikovaný život starovekej Egyptanky menom Hathorkáre, ktorá sa vydala za faraóna Saukemeta I., ale nedokázala mu porodiť syna, takže keď umrel, za nového vodcu Egypta vybrali malého synčeka jednej z faraónových konkubín. Hathorkáre kypiaci nenávisťou voči malému kráľovi sa urýchlene vymenovala za jeho regentku a ujala sa vlády, vraj kým Saukemet II. nedosiahne plnoletosť. Po siedmich rokoch regentstva sa však vyhlásila za faraónku a Egyptu vládla ďalších dvadsať rokov. Keď sa Saukemet II. po smrti nevlastnej matky konečne zmocnil trónu, okamžite nariadil, aby bola väčšina jej podobizní z kamenných stien chrámov a svätýň bez milosti vysekaná.

Teda taký bol aspoň medzi egyptológmi konsenzus, a to vrátane Fredericka, ktorému vyšiel zásadný článok o počiatkoch ťažkostiach a triumfálnom vzostupe Saukemeta II.

Charlotte však mala o Hathorkáre inú teóriu.

Na základe podrobného skúmania dospela k záveru, že k ničeniu Hathorkáriných podobizní nemohlo dôjsť tesne po jej smrti, ako si historici myslia. Podľa Charlottiných výpočtov museli byť zakázané až o dvadsať rokov neskôr, krátko pred smrťou Saukemeta II., čo je akosi pridlho na to, aby sa na ňu stále hneval. Nedávalo zmysel, že by Saukemet II. pochytila zúrivosť až na sklonku života. Možno existoval iný, menej emocionálny dôvod, prečo odstraňovali jej podobizne.

Charlotte si všimla aj to, že historici ignorovali všetko dobré, čo sa Hathorkáre podarilo počas vlády dosiahnuť: stavala veľkolepé chrámy, zručne obchodovala so susednými krajinami a svojmu ľudu priniesla dlhé obdobie hospodárskej a politickej stability. Dočkala sa však len jednostranného pohrdania a odmietania. Dokonca aj katalógový záznam Metropolitného múzea o Hathorkáre, ktorý v päťdesiatych rokoch vytvoril akýsi archeológ, faraónku opisoval ako „márni-vú, ambicióznu a bezcharakternú ženu“.

Ak mala Charlotte pravdu, jej zistenia by naisto zmenili spôsob, akým egyptológovia – a s nimi svet – vnímali Hathorkáre. Po troch rokoch usilovnej práce a mnohých slepých uličkách sa dočkala: v tej obálke prišli fotky z chrámového komplexu Karnak v egyptskom Luxore, ktoré mali z hľadiska dokazovania správnosti jej teórie kľúčový význam. Hodinu ich skúmala pomocou lupy, robila si poznámky a porovnávala ich s časovou osou. Keď skončila, naisto vedela, že to, čo jej o Hathorkáre a čase vymazania tejto faraónky hovoril inštinkt od samého začiatku, bolo správne.

Charlotte sa chystala obrátiť dlho akceptovaný predpoklad hore nohami, oživiť meno a povesť Hathorkáre a významným spôsobom prispieť ku skúmaniu starovekých egyptských dejín.

Zo zasnívania ju vytrhlo zvonenie telefónu.

„Frederick sa chce s vami stretnúť v podzemnom sklade,“ oznámila jej Nancy. „Práve dorazil nový kúsok.“

To bolo čudné. Okrem Tutanchamónových artefaktov nič iné neočakávali. „Vyrážam. Hej, bude mať dnes na mňa Frederick čas? Chcem mu ukázať niečo dôležité.“

Nancy nazrela do diára. „Až do šiestej večera má všetko plné.“

„Dobre, beriem.“

„A ešte raz vám ďakujem za to, že ste mi dnes pomohli,“ dodala Nancy. „Šály kráľa Tutanchamóna sú už objednané.“

„Predaj sa môže začať.“

Charlotte sa uprostred galérií zastavila pred jedným zo svojich obľúbených vyobrazení Hathorkáre v zbierke: pri fragmente sochy známej ako Azúrová kráľovná. Mnohé sochy v Egypte sa vyrábali z vápenca alebo červenej žuly s drsným povrchom, Azúrová kráľovná však bola vytesaná z dohľadka vylešteného lapisu lazuli. Jediné, čo zo sochy zostalo, bol fragment spodnej časti hlavy s lícami, bradou

a veľkou časťou pier. A neboli to hocijaké pery, ale nádherne tvarované a neuveriteľne zmyselné pery. Pery Hathorkáre. Ak bol zvyšok sochy aspoň taký krásny ako tie pery, musel to byť ohromujúci pohľad. Charlotte rozmýšľala, ako sa vlastne rozbila. Žeby im náhodou spadla, keď ju prenášali z miesta na miesto? Alebo na ňu niekto zodvihol kladivo na príkaz Saukemeta II.? Radšej tú otrasnú predstavu pustila z hlavy.

Fragment bol malý, s priemerom necelých trinásť centimetrov. Na začiatku dvadsiateho storočia ho našiel pred Hathorkáriným chrámom v kope odpadu medzi úlomkami jej rozbitých sôch akýsi britský gróf, ktorý sa tak trochu pokladal za egyptológa. Neďaleko ležal rozbitý kus vápenca s varovaním, ktoré by sa dalo preložiť takto: „Každý, kto vynesie za hranice kráľovstva predmet, ktorý je Hathorkáre drahý, pocíti hnev bohov.“

Gróf zahynul pri nehode na poľovačke dva týždne nato, ako si Azúrovú kráľovnú priniesol do svojho sídla v Hampshire. Jeho vdova ju urýchlene predala Metropolitnému múzeu a o mesiac sa zadusila gumovým cukríkom.

Charlotte sa bez rozmýšľania rozhladla, či neuvidí mladú ženu v červenom kabáte, až potom si spomenula, že je pondelok a múzeum je pre verejnosť zatvorené. Personál ju volal Červená čiapočka, lebo v chladnom počasí vždy nosila jasnočervený kabát s veľkou visiacou kapucňou. Podľa toho, ako často ju Charlotte pred tou sochou vidala, Červená čiapočka musela byť veľkou obdivovateľkou Azúrovej kráľovnej. Vždy chodila sama, zrejme išlo o študentku alebo nejakú umelkyňu. Mala tie najsmutnejšie oči, aké Charlotte v živote videla.

Z chodby k nej doľahol hlas.

„Ako dlho je tu už Charlotte?“

„Oveľa dlhšie než Frederick.“ Charlotte spoznala Josephov hlas. Zhováral sa s ktorýmsi mladším technikom, ktorého nedávno najali. „Od tridsiatych rokov.“

Charlotte sa schovala za sochu a dúfala, že cestou okolo nenazrú do galérie.

„Tak prečo tomu nešéfuje ona? Poriadne by nám to uľahčilo prácu.“

„Nebola v Egypte od tridsiatych rokov. Došlo tam k nejakej tragickej nehode. Nikto o tom nechce hovoriť, ale už sa tam proste nevrátila.“

„Egyptologička, ktorá nechce ísť do Egypta. Hm.“

Vzdialili sa jej z dosluchu. Keď vyliezala spoza sochy, líca jej horeli od hanby, ako sa snažila nadobudnúť stratenú rovnováhu.

Hathorkárina kliatba sa smrťou grófovej vdovy neskončila. Padla aj na Charlotte.

Premýšľať o tých časoch nebolo bezpečné.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a študovala pritom krivku brady, skúšala si predstaviť chýbajúci nos a oči. Azúrová kráľovná jej dávala nádej. Nádej, že sa dá ísť ďalej, aj keď je človek zlomený a zdrvený – ten ligotavý úlomok dokazoval, že na tomto svete kedysi bolo niečo krásne.

Frederick s niekoľkými kolegami z oddelenia stáli okolo veľkého pracovného stola, jedného z mnohých stolov pokrytých umeleckými dielami a soškami v podzemnom sklade Metropolitného múzea.

„Ach, Charlotte! Toto chceš vidieť, ver mi,“ mávol na ňu Frederick, aby prišla. Čokoľvek tam ležalo, v zmäti tiel, ktoré to obkolesili, nič nevidela. „Nejaký štedrý anonymný darca nám na rok práve zapožičal niečo veľmi vzácne.“

Frederick výpožičky zvyčajne konzultoval so Charlotte. Prečo akurát teraz, keď majú plné ruky práce s výpožičkami na výstavu kráľa Tutanchamóna? Načo im to je? Typický Frederick, jeho pozornosť priťiahne každá nová ligotavá vecička. Predierala sa k nemu dúfajúc, že to za to stojí.

Keď sa však dostala k hrane stola a uvidela ten predmet, zalapala po dychu a jednou rukou sa chytila za srdce. Konzervátori okolo nej si ju zvedavo prezerali.

Uprostred stola ležal široký golierový náhrdelník, aký v Egypte nosievali ženy z vyššej vrstvy alebo kráľovskej rodiny. Tento bol však mimoriadne nádherný, vyrobený zo zlata a korodovaného skla. Ešte než sa k nemu Charlotte naklonila, vedela, že v spodnom rade na pravej strane mu bude chýbať jeden amulet v tvare neferu.

Íšlo o výnimočný, osobitý predmet.

Po prvýkrát ho videla v Egypte v roku 1936, keď ho pokrytý prachom vytiahli z útrob hrobky.

A naposledy ho videla o rok neskôr, tesne pred tým, ako skončil na dne Nílu.

„Má zvnútra na zapínaní Hathorkárinu kartušu?“ opýtala sa, pričom sa ani nesnažila zakryť paniku v hlase.

„Presne tak.“ Frederick kývol hlavou na technika v rukaviciach, aby otočil náhrdelník a ukázal im ovál, v ktorom bolo hieroglyfmi zapísané meno faraónky. „No teda.“

„Odkiaľ to prišlo?“ dožadovala sa odpovede.

„Charlotte, si v poriadku?“ Frederick si ju s obavami premeriaval. „Si biela ako stena.“

Mala veľa otázok, ale slová sa jej zasekli v hrdle. „Prečo sme to dostali? Kto je sponzor?“

„Sponzor ma požiadal, aby mohol ostať v anonymite. Zapožičal nám ten náhrdelník na jeden rok. Myslel som si, že sa potešíš.“

V hlave takmer počula ozvenu výkrikov tej osudnej noci. Noci, ktorá všetko zmenila. A to bol dôvod, prečo sa už do Egypta nikdy nevrátila.

Frederick nariadil technikom, aby náhrdelník odniesli, a pobral sa preč. Charlotte ho nasledovala von dverami.

„Musíš mi prezradiť, kto je ten sponzor,“ naliehala. „Je to dôležité.“

Frederick vrhol pohľad na hodinky. „Presne o štyri minúty mám na opačnom konci budovy ďalšie stretnutie. Načo presne potrebuješ vedieť túto informáciu?“

Nemohla mu to prezradiť. Odhalila by priveľa a už teraz má na mále. „Bola som pri tom, keď sa našiel.“

„Aha, kedysi dávno v Egypte.“ Zasmial sa na vlastnom vtipе. Na rozdiel od Charlotte. „Čo na tom záleží, kto ho teraz vlastní?“

„Nedáva zmysel, že by sa takto odrazu znova objavil. Stratil sa.“

„Tak to máme šťastie, že sa našiel. Čakal som, že budeš rada.“

Charlotte sa prinútila ovládnuť. Nijako by jej nepomohlo, keby Fredericka práve teraz našťvala, nie, ak ho chce mať na svojej strane, keď mu predloží svoje zistenia o Hathorkáre.

Okrem toho si môže totožnosť sponzora zistiť aj iným spôsobom. Charlotte sa výťahom vyviezla na piate poschodie budovy, kde sídlil riaditeľ Metropolitného múzea pán Lavigne. Nedávno Charlotte ďakoval, že napísala odporúčanie dcére jeho priateľa, hlásila sa totiž na doktorandské štúdium dejín umenia. Charlotte trvala na tom, že

s ňou najskôr musí urobiť pohovor, ale našťastie sa ukázalo, že ide o inteligentnú a ambicióznú ženu, takže to nebol problém. To však pán Lavigne vedieť nemusí. Nech si myslí, že jej dlží službu.

Bohužiaľ, jeho sekretárka Charlotte informovala, že odcestoval do Európy a vráti sa až vo štvrtok. A tak si s ním dohodla poobedné stretnutie v deň jeho návratu: nechcela sa vzdať bez boja.

Potrebovala zistiť, odkiaľ sa ten náhrdelník vzal a ako sa dostal do Metropolitného múzea.

A prečo ju straší z hrobu.

2. KAPITOLA

Charlotte

EGYPT 1936

Ked sa Charlotte Crossová prihlásila na štvormesačný študijný pobyt v zahraničí, nečakala, že jej povinnosti budú zahŕňať podávanie protijedu na uhryznutia kobrou. Ako jediná študentka na bakalárskom stupni v medzinárodnom tíme profesionálnych archeológov a doktorandov mala za úlohu pozorovať, asistovať a hlavne ostatným nezavádzať pri odkrývaní zrúcaniny malej, múrom obohnanej dediny, kde kedysi bývali starovekí umelci a remeselníci.

Väčšina artefaktov vykopaných z tehlových domov v dedine mala podobu popísaných vápencových úlomkov – ostrakónov, ktoré starovekí Egypťania používali podobne ako zošity. Tím pod vedením kurátora Metropolitného múzea Graysona Zimmermana nahromadil množstvo účtov, závetov, svadobných oznámení, lekárskeho diagnózy a predpisov datovaných až do roku 1500 pred Kristom, ktoré poskytovali detailný obraz o živote priemerného starovekého Egypťana. Medzi Charlottine povinnosti patrilo okrem iného preklad textov na niektorých predmetoch do angličtiny, čo bol namáhavý proces, z ktorého ju bolela pravá ruka, ale robila to s ohromným zánietením. V to ráno strávila dve hodiny prepisom zmluvy medzi písarom menom Anchšeonk a jedným z remeselných majstrov, ktorá obsahovala detailné inštrukcie, ako má majster podľa rozkazov vládnuceho faraóna upraviť existujúce reliéfy, a potom prepisovala nákupný zoznam akejsi dávno mŕtvej slúžky.

V to ráno však k táboru dorazila skupina cudzích ľudí pod vedením príšerne vyzerajúceho beduína, ktorý mal medzi palcom a ukazovákom krvavú ranu. Jeden z beduínov niesol ochabnutého dvojmetrového hada. Vedúci odišli do Luxoru dohliadnuť na nakladanie artefaktov do bárky na Níle, čo znamenalo, že okrem Charlotte tam neostal nik, kto by vedel, čo treba robiť.

Niežeby na to Charlotte bola kvalifikovaná. Vyrástla v newyorskej štvrti Greenwich Village, kde sa človek o hadovi dočíta akurát tak v knihe, prípadne uvidí nejakého mŕtveho v jednej z diorám Prírodovedného múzea. Jej otec bol však lekár a matka trpela cukrovkou, čo si vyžadovalo pravidelné injekcie, takže Charlotte nemala až také zábrany schmatnúť lekárničku z ošetrovne, ktorá sa nachádzala hneď vedľa kuchyne, kde pomáhala s prípravou obeda (ani táto povinnosť nijako nesúvisela s vykopávkami, ale plnila ju s radosťou). S lekárničkou v ruke prišla za beduínom, ktorý stuhnuto sedel na jednej z táborových skladacích stoličiek. Ruka mu medzitým napuchla do veľkosti grepu a sfarbila sa do slivkova: Charlotte už nemala veľa času.

Kľakla si k beduínovi, otvorila lekárničku a opatrne vybrala vopred naplnenú striekačku.

„Neviem, prečo by sme mali mrhať zásobami na domorodcov,“ zahundral ktosi za ňou. Po hlase spoznala Leona, archeológa-doktoranda z Anglicka, ktorému sa jednoducho nepáčilo, no keď našli sľubné miesto, vždy tam chcel byť prvý, a keď jeho povrchná snaha nepriniesla výsledok, rýchlo to vzdal.

Nevšímal si ho. Medzitým sa okolo nich zhlukla početná skupina ľudí z tímu. Jeden z anglických archeológov menom Henry, ktorý sa k nim pridala len nedávno, si kľakol k nej. „Čo sa deje? Môžem nejako pomôcť?“ opýtal sa veselo. Keď však zbadal, čo Charlotte drží, hneď ho to prešlo. Zažmurkal a uprene sa jej zahľadel do očí. Na okamih jej prišlo na um, že s ňou flirtuje. Bola síce jedinou ženou v skupine, ale špinavá a namáhavá práca archeológov natoľko unavila, že každý sa chcel večer už len okúpať v jednej z pozinkovaných železných vaní a ľahnúť si spať. Na podobné hlúposti nemali čas ani energiu, za čo bola vďačná.

Henry s ňou však neflirtoval. Cívil na ňu, lebo nezniesol pohľad na to, čo držala. Potlačila úsmev. Chudák, zjavne sa na smrť bál ihiel.

„To je v poriadku, zvládnem to,“ povedala Charlotte. Henry s výrazom úľavy vycúval a Charlotte zamerala pozornosť na beduína. „Vyhňte si rukáv, prosím.“

Jeden z Egyptanov v tíme mu to preložil a beduín poslúchol.

Očistila mu miesto v hornej časti paže a rýchlo mu pichla injekciu. Muž ani okom nemihol. Potom mu doniesla vodu a čakala, či opuch ustúpi, zatiaľ čo ostatní zamierili k dlhému stolu, kde sa všetci dvadsaťi každé popoludnie schádzali na obed.

Pohár vody doniesla aj Henrymu.

„Ach, ďakujem.“ Prevrátil ho do seba. „To som potreboval.“

„Možno aj viac ako on,“ ukázala Charlotte laktom smerom k beduínovi.

„Bolo to také očividné?“ Henry si utrel čelo vreckovkou.

„Až také nie.“

„Prisahám, že ničoho iného sa nebojím. Neprekážajú mi výšky, uzavreté priestory ani pavúky. Ale ihly...“ zachvel sa.

„V tom prípade by som ti odporúčala, aby si sa vyhýbal kobrám.“

„Dúfajme, že sa mi to podarí, nerád by som skončil ako zamestnanec londýnskej zoo.“ Obaja nosili tropické helmy so širokými krempami, Henrymu spod nej trčali splasnuté tmavé vlasy a veľké odstavajúce uši. Teraz mal helmú zavesenú na krku a ohryzok mu poskakoval tesne nad remienkom.

Charlotte sa zasmiala. „To asi znamená, že si z Londýna.“

„Správne a ty?“

„Z New Yorku.“

„Tak to si za slávou zapisovateľky a *de facto* medičky ozaj pricestovala zďaleka. Išlo o kráľa Tutanchamóna, však?“

Henry mohol mať tesne po dvadsiatke a Charlotte iba osemnásť, ale odkedy Angličan Howard Carter objavil v roku 1922 hrobku kráľa Tutanchamóna, ich generáciu spájala láska k všetkému, čo súviselo s Egyptom. Chudák chlap celé roky prekopával kráľovské pohrebisko zvané Údolie kráľov, ale nenašiel nič, čo by stálo za zmienku, a jeho bohatý patrón sa mu chystal zavrieť kohútik. Keďže väčšinu hrobiek vykradli a spustošili už v staroveku, šanca, že sa ešte nájde neporušená hrobka, sa blížila k nule, ale Carter sa nevzdával nádeje. V hodine jedenástej narazil na schod vedúci do pohrebných komôr faraóna známeho ako kráľ Tutanchamón, ktorý vládol desať

rokov. Do hrobky ho uložili spolu s fantastickým pokladom v podobe mnohých artefaktov. Jeho pohrebné komory boli až po strop napratané ligotavými historickými pamiatkami vrátane trónov, klenotov, troch zlatých rakiev, a dokonca dvojsolesového kráľovského voza. Keď tento objav pritiahol pozornosť celého sveta, Charlotte mala práve štyri roky a v tej chvíli sa rozhodla, že jej životným cieľom bude hľadanie zakopaných pokladov. Ako tínedžerka trávila kopu času v Metropolitnom múzeu umenia a v Newyorskej historickej spoločnosti, kde si o Egypte prečítala všetko, čo jej prišlo pod ruku, vrátane *Tisíc mil' po Níle*, úžasného cestopisu Amelie Edwardsovej z roku 1874. Kým Charlotte v sedemnástich nastúpila na Newyorskú univerzitu, celkom dobre sa naučila prekladať hieroglyfy. Keď sa v rámci študijného pobytu v zahraničí uchádzala o možnosť pridať sa k tímu archeológov financovaných Metropolitným múzeom, bola vďaka tomu vo výhode.

„Máš pravdu, prilákal ma sem Carterov objav,“ priznala. „Hoci teraz, keď som tu, už chápem, aký malý kúsok dejín kráľ Tutanchamón v skutočnosti predstavuje. Že existujú tisíce ďalších príbehov, ktoré sú rovnako zaujímavé, alebo dokonca ešte zaujímavejšie.“

„To je nepochybne pravda.“

Beduín mával na Charlotte, a tak sa ospravedlnila a šla k nemu. Už dokázal jemne ohnúť palec, čo bolo slubné znamenie. Oslovil ju hlbokým, vážnym hlasom. Jeden z egyptských robotníkov jej to preložil. „Mehedi vraví, že pre jeho kmeň budete navždy posvätnou osobou a vždy budete v bezpečí.“

Krásna predstava, pomyslela si Charlotte. V arabčine poďakovala Mehedimu a navzájom si kývli hlavami. Než sa beduínsky sprievod vydal naspäť do púšte, pozvala ich na čaj, ale zahalení muži zdvorilo odmietli a zmizli za hrebeňom duny na západe.

Charlotte sa vrátila k stolu, kde sa obedovalo, a začala po členoch tímu zbierať špinavé tanieri a poháre.

„Zdá sa, že si na nášho návštevníka urobila dojem,“ poznamenal Leon, keď sa popri ňom Charlotte načiahla za chýbajúcou lyžičkou. „Neprekvapilo by ma, keby sa po teba vrátil, aby si z teba urobil konkubínu.“ Pohrával sa pritom so zlatým prsteňom s nápadným žltým jaspisom, ktorý vždy nosil na malíčku.

„To by stačilo, Leon,“ ostro ho zahriakol Henry.

K večeru sa od Nílu vrátili vedúci tímu aj so zásobami, ktoré na chrbtoch niesli osly. Pána Zimmermana mrzelo, že sa s beduínom minul, a pochválil Charlotte, že mu pomohla. „Podľa mňa ste si tým vyslúžili príležitosť vyskúšať si poriadnu prácu, čo povieť?“ Premeral si ju svetlomodrými očami.

Charlotte mala šťastie, že sa ocitla pod vedením jedného z najlepších egyptológov na svete, hoci väčšinou sa smela iba prizerať. Až doteraz.

„Takú príležitosť by som privítala,“ odvetila.

Neskôr toho večera vyšla strmým kopcom k prázdnej hrobke, kde táborili. Hrobka sa rozvetvovala do množstva menších komôr a nebola v nej tečúca voda ani elektrina. Charlotte pred spaním doliala vodu do pohárov, v ktorých stáli nohy jej skladacej postele, aby jej do nej nenaliezli škorpióny. Tento detail v listoch domov radšej vynechala. Mala malý stolík so stoličkou a umývadlo, kde si mohla umyť tvár a ruky. V živote sa však nevyspala lepšie ako v tých chladných tichých kavernách.

Pri západe slnka rada sedávala vonku a pozorovala, ako vietor ženie piesok k okraju púšte a do toho zavýjajú hyeny. Na východe pomaly tiekol Níl na sever ku Káhire, odtiaľ do Alexandrie a nakoniec sa vlieval do Stredozemného mora. Väčšina Egyptanov žila na brehoch Nílu, hoci táto oblasť zaberá len štyri percentá rozlohy krajiny. Níl sa každú jar vylial z brehov a rozniesol ďaleko do polí naplaveniny, bohatú výživu pre nadchádzajúcu úrodu. Staroveká dedina, kde pracovali na vykopávkach, ležala podobne ako Údolie kráľov iba pár kilometrov od úrodných plání Luxoru, ale rovnako dobre mohla byť aj na Mesiaci. Za záplavovou oblasťou sa totiž krajina dramaticky menila na vyprahnutú púšť bez jedinej palmy na dohľad. Keď stúpila teplota, bolo to ako pracovať v rozpálenej rúre.

Charlotte sa na strednej škole učila, že mladú krajinu chránili pred útočníkmi od západu a juhu púšte, a zo severu a východu zase moria. To spolu s hojnosťou potravy z úrodného údolia Nílu umožnilo väčšine Egyptanov dobrý život, a tak mali čas preskúmať oblohu, vytvoriť presný slnečný kalendár, stavať bláznovstvá ako pyramídy v Gíze, vymyslieť písmo a dosiahnuť úžasné pokroky v stavebnom inžinierstve a medicíne, a to všetko ešte pred tým, než sa narodil Kristus.

A ona je dnes tu, na mieste, o ktorom doteraz len snívala. Keď si

Henry doniesol drevenú stoličku, aby sa k nej pridal, oranžové slnko na oblohe plnej prachových častíc akurát zapadalo.

„Ako si sa dnes mala?“ opýtal sa, keď sa vedľa nej posadil. „Prekladala si niečo zaujímavé?“

„Nákupný zoznam, ktorý sa strašidelne ponášal na tie naše dnešné. Aha, a ešte zmluvu medzi remeselným majstrom a Anchšešonkom o úprave akýchsi podobizní.“

„Anchšešonkom?“ zopakoval Henry. „Myslím, že to bol pisár Saukemeta II.“

„Je to tak.“

„Znie to, ako keď si kýchne ľava.“ Zakryl si nos rukou. „Anchšešonk!“

„*Gesundheit.*“

Zasmial sa. „Mám jednu otázku. Prečo sa voláme egyptológovia, keď odborníci na iné krajiny žiadny špeciálny názov pre svoje povolanie nemajú? Napríklad grékológ. Talianológ. Ani ty nevieš, čo?“

„Vidíš, to naozaj neviem. Aj keď talianológ znie vtipne.“

Oprel sa, zdalo sa, že je sám so sebou celkom spokojný. Páčilo sa jej, ako sa mu v miznúcom svetle ligocú oči.

„Asi to bude tým, že staroveká egyptská civilizácia pretrvala tri tisícročia,“ poznamenala Charlotte. „Povedala by som, že v porovnaní s Rímom, ktorý vydržal tisíc rokov, a Gréckom, ktoré vydržalo jeden a pol milénia, si Egyptania zaslúžia vlastnú -lógiu.“

„Dobrý argument. Ako sa zatiaľ cítiš ako začínajúca egyptologička? Predpokladám, že okrem hadích uhryznutí a umývania riadu je to ako na hojdačke medzi chvíľami vrcholného nadšenia a hodinami bolestnej monotónnosti.“

„Umývanie riadu mi neprekáža. Keď pritom počúvam rozhovory členov tímu, veľa sa naučím. Dala by sa o tom napísať celá kniha.“

„To by si chcela?“

„Možno.“ Mohla si len predstavovať, ako by sa pri tejto informácii zatváрила jej matka. Rodičia jej tento pobyt neochotne povolili až po tom, čo sa osobne stretli s Graysonom Zimmermanom, ktorý ich ubezpečil, že pod jeho krídlami bude ich dcéra v bezpečí. Očakávali, že do Vianoc sa vráti a po štátniciach začne pracovať ako učiteľka dejepisu. Brali to ako výstrelok, zážitok na celý život. Veď mala koniec koncov iba osemnásť.

Charlotte občas pri prekladaní ostrakónov ľutovala, že sa nenarodila v starovekom Egypte, kde mali ženy a muži v mnohom rovnaké práva. Keď sa žena rozviedla alebo jej umrel manžel, ostala jej tretina majetku. Nik sa nepohoršoval nad rozvodom a uzavretím nového manželstva, nad deťmi narodenými mimo manželstva ani nad nemanželskými sexuálnymi vzťahmi. Starý Luxor vlastne Charlotte pripadal oveľa zábavnejší ako život v modernom svete, v ktorom mali ženy obmedzené práva a predstava ľubostného pomeru bola šokujúca a nemorálna.

„Počul som, že Grayson ti ponúka možnosť zašpiniť si ruky,“ ozval sa Henry a prerušil tok jej myšlienok.

„Áno. Myslíš si, že dodrží slovo?“

„Je to dobrý chlap. Stavím sa, že áno. Akurát od toho nečakaj priveľa. Nie každý môže byť Howardom Carterom.“

Posledný kúsok slnka zmizol za horizontom. Starovekí Egypťania hovorili slnku Re a považovali ho za najvyššieho boha, kráľa ostatných bohov a otca všetkého tvorstva.

„To je pravda,“ odvetila. „Ale každý nemôže byť ani Charlotte Crossovou.“

Prešli štyri týždne a Charlotte na svoju prvú šancu zúčastniť sa na vykopávkach ešte stále iba čakala. Až keď dokončili práce v dedine, tím dostal povolenie presunúť sa o päť kilometrov ďalej na miesto posledného odpočinku egyptských faraónov, kde našli aj Tutanchamóna: do Údolia kráľov. Pán Zimmerman splnenie svojho sľubu stále odsúval a tvrdil, že je pre ňu užitočnejšie zaznamenávať nálezy než zabrať miesto niektorému z mužov. Veľmi jej nepomáhal ani fakt, že pre všetkých išlo o poslednú možnosť zúčastniť sa na vykopávkach. Veľká hospodárska kríza spôsobovala problémy s financovaním a Metropolitné múzeum sa malo z Egypta stiahnuť.

Archeologickému tímu už ostávalo len pár mesiacov na mieste a vedomie, že sa musia vrátiť domov, v nich vyvolávalo mrzutosť. Pozitívne bolo len to, že sa z jaskýň presťahovali do luxusného Metropolitného domu – základne, odkiaľ muzeálne expedície vyrážali do Údolia kráľov. Podlhovastá svetlá budova zasadená do svahu sa pýšila viacerými

kupolami a priestrannou verandou krytou hrubým múrom s oblúkovými otvormi. Nebola ktovieako zariadená, ale ponúkala pohodlie, knižnicu, jedáleň s dlhým dubovým stolom a tucet izieb. Vzduch vnútri bol chladný a nábytok moderný.

Jedného večera sa Charlotte s Henrym po výdatnej večeri a niekoľkých rundách spoločne vytratili.

„Môžem ťa požiadať o láskavosť, Charlotte?“ opýtal sa jej Henry s rukou na kľúčke svojej izby.

„Samozrejme.“

„Zúfalo potrebujem skrátiť vlasy. Nevedela by si ma náhodou ostrihať?“

„S tým nemám žiadne skúsenosti. Je možné, že to oľutuješ.“

„Risknem to.“

Zatiaľ čo Charlotte rozpačito stála v predsieni, Henry v izbe odtiahol od malého písacieho stola stoličku a plecيا si zakryl uterákom. Dievčina spínala ruky ako v kostole, nebola zvyknutá ocitnúť sa osamote v mužskej spálni. Henry sa posadil a podal jej nožnice. Váhavo mu zo šije zodvihla kučeru a odstihla z nej pár centimetrov. Jedinými zvukmi bol ich dych a kovové cvakanie nožníc.

Pokračovala v práci a ticho sa naťahovalo. Henry sa úplne prestal hýbať a vzduch akoby sa nabil zvláštnou elektrinou.

„Bojíš sa, že ti odstihnem ucho?“ opýtala sa ho, aby narušila tú podivnú atmosféru, ktorá ich obklopila. „Sľubujem, že sa pokúsím nepreliať krv.“

Zasmial sa. „Nie, o to nejde. Len som si spomenul na mamu. Keď som bol malý, strihala mi vlasy. Úplne som na to zabudol a teraz si mi to pripomenula. Bola úžasná. Umrela, keď som mal sedem rokov. Odvtedy som bol vydaný na milosť a nemilosť školskému holičovi.“

„To s matkou je mi ľúto,“ povedala Charlotte.

„Ďakujem. Vždy hovorila, že moje vlasy sa jej strihajú ľahko, lebo máme úplne rovnaké kučery.“

„Ja a moja mama zase máme rovnaký strieborný prameň.“ Ukázala si na pravý spánok, kde sa jej pred rokom objavil šedivý prameň presne ako jej matke, keď mala osemnásť, a jej starej matke pred ňou. Charlottina mama si ho farbila, ale Charlotte to odmietala. „Na vysokej som začula spolužiaka, ako povedal, že mu ním pripomínam skunka.“ Doteraz o tom nikomu nepovedala.

„Nech ide do čerta. Dodáva ti to auru úctyhodnosti a urputnosti, akú musí mať každý, kto je dosť bláznivý na to, aby sa hrabal v tomto pekelnom egyptskom pieskovisku.“

Pri jeho komplimente zružovala a radšej rýchlo zmenila tému. „Počula som, že ste s Leonom chodili do rovnakej internátnej školy. Zdala sa byť na úrovni.“

„Veď aj bola, na rozdiel odo mňa. Otec tam pracoval ako údržbár, dostal som štipendium. Ostatní spolužiaci boli rovnakí aristokratickí synáčikovia ako Leon.“

To veľa vysvetľovalo. Henry sa v teréne správal inak ako ostatní archeológovia a egyptskí robotníci ho uznávali, lebo sa k nim nesprával povýšenecky. Očaril aj jednu paničku z vyššej spoločnosti, manželku akéhosi vojvodu, ktorá trvala na tom, že v rámci cesty okolo sveta musí vidieť vykopávky. V mnohých ohľadoch to bol chameleón, pripadal jej zaujímavý, priťahoval ju svojím autentickým šarmom aj bezchybnými vedomosťami o dejinách starovekého Egypta. Nehovoriac o tom, že hovoril takmer plynulou arabčinou.

Keď skončila, Henry skontroloval výsledok v zrkadle. Charlotte sa ho snažila ostrihať symetricky, ale nechala sa pri tom natoľko uniesť, že mu tie ušiská nakoniec trčali ešte viac.

„Ach bože, prepáč,“ ospravedlnila sa, zo všetkých síl zadržievajúc smiech. „Varovala som ťa.“

„Tak dobre si ma zbavila tých otravných kučier, až si mi zlepšila aj sluch.“

„Je to strašné, však? Určite už ľutuješ, že si ma o to požiadal.“

„Až tak by som to nepovedal, ale možno by bol predsa len na miesť menší trest.“ Keď zachytila v zrkadle jeho pohľad, pocítila slabosť.

„Začínam sa báť.“

„To by si mala. Mám návrh. Keď budeme mať najbližšie voľno, musíš ma sprevádzať k zrúcanine podľa môjho výberu.“

Rýchlo súhlasila.

Nepotešilo ju však, keď sa k nim na exkurziu ku chrámovému komplexu v Karnaku bez pozvania pridali aj Leon. Hoci sa s Henrym od detstva kamarátili, nemohli sa viac líšiť. Zatiaľ čo Henry bol tolerantný, Leon na všetkom nachádzal chyby, sťažoval sa, že jedlo je rozvarené, posteľ príliš mäkká a služobníctvo lenivé. V jeho spoločnosti ich čakal dlhý deň.

Karnak zaberá vyše osemdesiat hektárov, čo sa v rámci jednej návštevy nedá zvládnuť. Rozľahlý komplex pozostáva z chrámov, kaplniek, pylónov a posvätného jazierka. Pri vstupe sa zastavili pred osamoteným dvadsaťpäťmetrovým obeliskom.

„Jeho dvojča darovali začiatkom devätnásteho storočia Francúzsku a teraz sa týči nad Place de la Concorde,“ vysvetlil Henry.

Charlotte zaklonila hlavu. „Škoda, že sa ho vzdali. Patrí sem. Nezdá sa ti, že tento vyzerá trochu stratený?“

„Francúzi boli pri hľadaní stratených hrobiek a historických pamiatok veľmi nápomocní, azda si z nich podľa teba nezaslúžia podiel?“ oponoval Leon. „Aký by to inak malo zmysel?“

„Zmysel je zachovať to, čo sa tu nachádza, a učiť sa z toho o starovekých dejinách,“ odpovedala.

„Nieкто to ale musí financovať a kto by to robil, keby z toho nič nemal?“ Úkosom sa pozrel na Charlotte. „Možno nejaké bohaté newyorské decko.“

Charlotte nahnevalo, že naznačuje, že je bohatá len preto, že je z New Yorku. „Alebo nejaký nafúkaný britský vikomt.“

Leon sa zasmial a pokrčil plecami. „Mám síce titul, ale rodinné peniaze sú preč. Kedysi sme mali veľkolepé sídlo, ale teraz sa ponáša na toto.“ Rozhliadol sa po zrúcaninách. „Vlastne vyzerá ešte horšie. Všetko zhorelo na popol a otec si to nemohol dovoliť znova postaviť, takže zo sídla v podstate ostala hromada trosiek. To by asi nebolo až také strašné, keby sa boli moji rodičia so stratou vyrovnali, lenže oni sa zrútili spolu so stenami a stropmi.“

Henry kamarátovi súcitne položil dľaň na plece. Po chvíli mlčania sa ozvala Charlotte: „To mi je ľúto.“ A naozaj bolo. Do istej miery to vysvetľovalo jeho mrzuté správanie, a tak si zaumienila, že k nemu bude trochu tolerantnejšia, podobne ako Henry. „Čo budeš robiť, keď sa vykopávky zastavia? Kam pôjdeš?“

„Nikam nepôjdem,“ odvetil Leon. „Prikmotrím sa k inej skupine, možno k Francúzom alebo Poliakom. Zimmerman mi už sľúbil, že ma s nimi zoznámí.“

„Určite ocenia tvoj prehľad.“

Leon sa potom odpojil a šiel si pozrieť Slávnostnú sieň. Henryho a Charlotte pohltila Hypostylová sieň, rozľahlá galéria pozostávajúca zo stotridsiatich štyroch obrovských stĺpov, ktoré sa ako pieskovcový

les týčili do výšky dvadsiatich metrov. Strešná nadstavba s radom okien už neexistovala, ale takmer každý povrch pokrývali nápisy a reliéfy vytesané remeselníkmi za vlády niekoľkých faraónov.

Charlotte žasla nad pokojnou krásou zrúcaniny. „Predstav si, ako to tu vyzeralo kedysi, keď boli tie steny a stĺpy vymalované pestrými farbami. Tými hieroglyfmi a reliéfmi by som sa vydržala kochať celý deň. Každý z nich rozpráva príbeh. Tu je napríklad reliéf Saukemeta II., ako vedie armádu do boja – a tamto zase počas slávnosti obetuje bohom kadidlo.“

„To je veru pohľad!“ Henry sa však nepozeral na chrám, ale na Charlotte. Keď ho pristihla, odkašľal si a začal sa roztržite obzerať, akoby si umelecké diela všimol len teraz. „Taká slávnosť musela na priemerného Egypťana urobiť veľký dojem.“

Charlotte zmizla za stĺpom a Henry ju nasledoval. „Starovekí Egypťania vedeli, ako sa zabávať.“ S úsmevom sa naňho obzrela. „Ja by som mala najradšej slávnosti bohyně Bastet.“

„No jasné! Oslavy narodenia mačacej bohyně. Preto, že je ochranýňou žien a detí?“

„Samozrejme. Veľmi sa mi páči, že počas jej slávností si ženy mohli robiť, čo len chceli. Pili, neviazane tancovali, hrali na hudobné nástroje, správali sa hlučne a nespútane.“ Vtom si však spomenula aj na neslávne slávne „dvíhanie sukni“, ktoré bolo súčasťou osláv: ženy sa pred mužmi obnažovali, aby oslávili svoju plodnosť a sexualitu. Charlotte sa zhrozila a začala predstierať, že ju zaujal akýsi basreliéf.

„Počkaj, počkaj – súčasťou tých osláv bolo ešte niečo,“ predstieral Henry zamyslenie a dobal si pritom ukazovákom do líca. „Hm. Nevie si spomenúť, čo to bolo.“

„Naozaj?“ podpichla ho, aby to vyslovil nahlas. Čo sa však týka podobných vecí, obaja boli rovnako nesmelí. Tešila sa, že to o ňom vie. „A čo také?“

Henry očervenel ako paradajka a obaja vyprskli do smiechu.

Osamote s Henrym sa na tomto čarovnom mieste cítila príjemne, väčšinou ich totiž obklopovali iní ľudia. Charlotte si doteraz neuvedomila, ako veľmi túži, aby si ju Henry všimol a aby mohla byť v jeho blízkosti. Keď sa k nej posadil pri jedle alebo ju dobehol, keď sa po dlhom pracovnom dni vracala do Metropolitného domu, tešila sa, že sám od seba vyhľadáva jej spoločnosť.

Henry k nej podišiel a dotkol sa jej dlane. „Egyptania veru vedeli, ako si užívať život.“

„Závidím im.“ Ocitli sa schovaní v tieňoch chrámu.

Pomaly, akoby sa Charlotte mohla rozplynúť, keby si nedával pozor, sa k nej Henry naklonil a zľahka ju pobožkal na pery. Charlotte ho schmatla za chlopne saka a pritiahla si ho, čerpala odvahu od dáv-novekých žien, ktoré sa nebáli vlastnej túžby. Bozk sa prehlboval a začínali prerývane dýchať, Charlotte sa chvela od rozkoše. Zotrvali tak, jemne sa kolísali a odtrhli sa od seba až vtedy, keď sa pomedzi stĺpy rozľahla ozvena stúpajúca k africkému nebu – to Leon volal ich mená.

Nasledujúce ráno si pán Zimmerman zavolať Charlotte nabok a oznámil jej, že prišiel čas zúčastniť sa na vykopávkach. Nadšene sa vybrala na pridelené miesto: do hrobky, kde sa už predtým našlo pár sošiek plodnosti. Starovekí Egyptania si vybrali Údolie kráľov ako pohrebisko preto, že leží v odľahlej oblasti prašných hôr na východ od Nílu. Charlotte dobre poznala geografiu toho miesta, odvážila sa vojsť hlboko do najslávnejších hrobiek. Navštívila všetky od pestro vyzdobenej hrobky kráľa Tutanchamóna až po miesto posledného odpočinku Setiho I. plné úchvatných hieroglyfov.

Kopala len pár minút, keď k nej zahanbene došiel pán Zimmerman.

„Charlotte, chcel by som ťa požiadať o láskavosť,“ oslovil ju.

„Áno?“

„Ako vieš, Leonovi sa počas tejto expedície nepodaril žiadny nález. Opýtal sa ma, či by nemohol pracovať radšej tu. Prekážalo by ti, keby ste sa vymenili? Je mi ho ľúto.“

Charlotte si bola istá, že keby bola muž, Leon by o to nepožiadala. Nechcela však pánovi Zimmermanovi spôsobovať nepríjemnosti. Predsa len jej preukázal láskavosť.

„Samozrejme.“

Leonovi pôvodne prideliť lokalitu na východnej strane útesu neďaleko ústia hrobky, ktorú však už detailne preskúmali Francúzi, takže tam veľmi nebolo čo objavovať. Po niekoľkých hodinách márneho úsilia sa ozval zvonec zvolávajúci na obed. Charlotte mala ubolený chrbát aj plecia a páliť ju každý kúsok odhalenej pokožky, kde sa jej dotýka-

lo slnko. Napriek tomu sa nevzdávala, odhodlaná naplno využiť svoju jedinú príležitosť, takže keď na ten predmet narazila rýľom, nikto iný pri tom nebol. Pri pohľade na hladký povrch ju odrazu prešla aj úna-va, pretože niekto tam ten predmet zámerne položil, a to podľa všetkého pred tisíckami rokov. Hoci pritom lapala po dychu, zabrala a nakoniec ho odkryla – očividne išlo o kamenný schod len pár krokov od vchodu do hrobky. To bolo zvláštne, ale občas sa to stávalo. Chcela víťazoslávne vykriknúť, ale keďže sa už dlho nezastavila, aby sa napila, vyznelo to priškrtené.

Zavolala pána Zimmermana nabok a bez dychu ho informovala o svojom náleze. Priviedol dvoch najsilnejších Egyptanov, ktorí krom-páčmi odkopali priestor okolo schodu a objavili ďalší. A potom ďalší. Do večera vykopali celé schodisko a odkryli aj časť dverí.

Dverí do zatiaľ neobjavenej hrobky.

Hoci prebiehajúca vykopávková sezóna priniesla viacero dôležitých artefaktov v podobe olejových lúč, džbánov na víno a sošiek plodnosti, objav novej hrobky bol skutočne pozoruhodný. Čo ak ide o nového Tutanchamóna v neporušenej hrobke plnej pokladov?

Zabralo im celý deň, kým odkryli vchod. Charlotte pri večeri nadskakovala od nadšenia, ako ostatne celý tím. Odrazu sa k nej správali ako k seberovnej a Henry trval na tom, že umyje riad, aby mohla odpovedať na otázky. Jediný mrzutý bol, samozrejme, Leon, ktorý sa zdúval v kúte.

Hoci Charlotte nasledujúceho rána videla, že pán Zimmerman sa chce dostať do hrobky tak veľmi ako ona, museli počkať na príchod inšpektora z pamiatkového úradu, pretože pri nových objavoch musel byť prítomný zástupca egyptskej vlády. Muž dorazil po hodine mučivého očakávania, ale po tichom rozhovore s pánom Zimmermanom prikývol a konečne sa do toho mohli pustiť.

Pán Zimmerman pred vchodom gestom naznačil, aby šla prvá. „Až po vás, slečna Crossová. Pozrime sa, čo to tu máme.“